

der har været reist saavel ved den foregaaende som ved nærværende Behandling. Jeg tilstaaer, at jeg er bleven i høi Grad overrasket ved at høre de Anstuelser, der idag ere blevne fremsatte af den ærede Krigsminister, Anstuelser, som jeg ikke havde den fjerneste Grund til at ane, at han nærede, da denne Lov forhandlede. Jeg skal søge at vise dette noget nærmere, idet jeg skal begynde med at erklære, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) under Forhandlingen af hiin Lov ganske vist har viist, at han ikke alene stod paa Statskassens Interesse overfor Communen, men endogfaa efter min og Fleres Overbeviisning stod i den Grad derpaa, at han tilfidesatte de Privates Ret. Det er os Alle vitterligt, at det ærede Medlem ikke selv nærede denne Anstuelse, at Loven krænkede de Privates Ret, thi i saa Fald vilde han ikke have stemt for Loven, som den blev; men min ærede Meningsfælle her ligeoverfor fra Mariager (Jacob Jensen) og jeg have en levende Erindring om, hvorledes vi dengang maatte kæmpe for de Privates Ret mod det ærede Medlem og hans Indflydelse her i Salen, og hvorledes vi lede et for vor Følelse om det Rigtige i denne Sag høift smerteligt Nederlag. Det er altsaa ganske vist en i høi Grad uretfærdig Beshyldning, som nu gjøres mod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), at han i den Henseende skulde have nogen anden Interesse for Die end Statskassens. Den ærede Krigsminister gjorde virkelig en saadan Beshyldning gjældende imod ham og overhovedet mod Alle dem, der meente, at det var rigtigt at bevare den Anmærkning, som han vil have ud. Jeg skal nu fremdeles gjøre opmærksom paa, at den ærede Minister i en ganske vidunderlig Grad har misforstaaet, hvad denne Lov bemyndiger ham og Staten til. Der er nu gaaet næsten eet Aar, siden denne Lov blev vedtagen, og jeg kan nok forstaae, at den ærede Minister i den Tid, der er forløben, kan over mange andre vigtige Sager have glemt, hvad denne Lov indeholder; jeg haaber dog, at naar man overbeviser ham om, hvorledes Sammenhængen er, vil han krasfalde sin Paastand. Denne Lov af 6te Juli 1867 gaar paa ingen Maade ud paa at give Kjøbenhavns Commune „en For-

kjøbsret.“ Det er der slet ikke Tale om. (Modsigelse af Krigsministeren.) Den ærede Minister brugte netop det Udtryk, at der ved denne Lov er givet Kjøbenhavns Commune en „Forkjøbsret“ for eet Aar til Fæstningsgrundene; men det er ingenlunde det, der staaer i Loven. Lovens § 8 bemyndiger Regjeringen til „paa saadanne Billaar, som findes antagelige for Statskassen, og saafremt endelig Overeenskomst er truffen inden 1 Aar efter, at den i § 5 omhandlede Plan er fastsat, at overdrage til Kjøbenhavns Commune hele den Staten tilhørende Grund“ o. s. v. Der er altsaa slet ikke Tale om Forkjøbsret for Communen, men om at give Regjeringen en Bemyndigelse, den ikke før har havt, til i en vis Tid at kunne sælge til Communen hele den Grund, der tilhører Staten. Af denne Lov bliver det nu en Følge, at ogsaa den Dispositionsret, som tidligere maatte have tilkommet Regjeringen med Hensyn til visse Dele af disse Grunde, i alt Fald foreløbig ligger under en Indskrænkning; thi i det Sted den lovgivende Magt — og det er ikke blot Rigsdagen, der har gjort det, men tillige Kongen og den ærede Krigsminister selv, der har contrasigneret denne Lov — vedtager en Lov, som giver en vis bestemt Bemyndigelse til at disponere over en Ting, saa ligger deri, at en tidligere, maafee gennem en lang Række af Aar, gennem Praxis, eksisterende Bemyndigelse ophører; efter at der med alle Parters Samtykke er vedtaget en bestemt, begrænset Ret, forsvinder den tidligere Dispositionsfrihed, og nu har Ministeriet kun den ene Ret i Løbet af eet Aar efter Planens Udarbejdelse at sælge hele denne Grund til Kjøbenhavns Commune. Nu har imidlertid den ærede Minister aabenbart i eet foreliggende Tilfælde fortolket denne Lov anderledes end den Deel af Finantsudvalget, der holder paa Anmærningen. Den ærede Minister mener, at han, trods Loven af 6te Juli 1867, har Ret til ved Salg eller ved Bortleie . . . (Krigsministeren: Ikke ved Salg.) Naa, ikke ved Salg. Den ærede Minister indrømmer altsaa selv — og jeg talter ham meget derfor —, at en Bemyndigelse til Salg ikke kan tilkomme ham, efter at denne Lov af 6te Juli 1867 er kommen ud. Det tager jeg til Indtægt, thi deraf